

TOREY HAYDEN:

Szellemlány

(BUDAPEST, GÖNCÖL KIADÓ, 2008, 348 OLDAL)

Igaz történeteket mindig máshogyan olvas az ember. A *Szellemlány* pedig ékes példája annak, hogy hiába a képzelet az, amely képes a végtelen burjánzásra, mégis néha a valóság a legelképzelhetetlenebb. Torey Hayden – amerikai fejlesztő pedagógus és gyermekpszichológus – tíz éve írta ezt a regényt, amely ránézésre lehetne akár egy szentimentális női lélekfolyás, vagy napon lapozgatós limonádé, de nem az. Ahogy a szerző is megfogalmazta: „mintha a történetek csupán undorító keverékei lennének Stephen Kingnek és a National Enquirer nevű bulvárlapnak.” Torey-nak nem volt könnyű dolga, hogy a szakmájában történeteket hitelesen, ízlésesen és veritéksztától mentesen tárja az olvasók elé.

A könyv ott veszi fel a pedagógus élete fonalát, amikor egy biztos, jól fizető klinikai állást hagyott azért a spontán fellelkesülésért, amit egy poros és nyugodt kisváros, Pecking apróhirdetése jelent számára. A kihívás, hogy a kutatómunkát felváltsa egy viselkedészavarokkal küzdő, hús-vér osztály vezetése, lassan addigi tudásának visszaigazolását és fordulópontját is jelenti. Torey rendkívüli részletgazdagsága és érzelmi intelligenciája nyomán átélhetjük, milyen keserves munkával jár valakinek elnyerni és megtartani a bizalmát, illetve türelmesen felépíteni vagy kordában tartani labilis személyiségeket. A fiatal nő speciális osztályába négy gyerek jár: Reuben, a kilencéves angyalarcú és talpraesett autista; Philip, a visszamaradott és görcsös hatéves; a hiperaktív és obszcénül szókimondó nyolcéves indián, Jeremiah; illetve a könyv főszereplője, a szelektív némaságba burkolódzó Jadie. Az okos, görnyedten zárkózott kislányt az erre specializálódott Torey képes az iskolában először megszólaltatni – ám miután nem csak zavarbaejtően kék szemei beszélnek, minden egyre bonyolultabb lesz. Kiderül, hogy van rosszabb annál, mint amikor egy gyerek hazudik, és ezzel nehezíti segítői életét: ha a gyerek igazat mond. Méghozzá olyat, amit hallani sem volna szabad soha, nemhogy átélnie.

Az első bátortalan suttogás, majd az üvöltő pánik – megindul a pszicho-horrorba illő kirakós homályos és sokkoló darabjainak összeillesztése, amely nem fukarkodik vérrrel,

